

— nałożenie na Republikę Włoską ryczałtu wypłacanego Komisji w wysokości dziennej kwoty 31 744 EUR pomnożonej przez ilość dni trwania naruszenia od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie w odniesieniu do decyzji 2000/128/WE,

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska nie podjęła środków niezbędnych do odzyskania pomocy uznanej na mocy decyzji Komisji za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w zakresie w jakim odzyskała jedynie kwotę 52 088 600,60 EUR z łącznej kwoty podlegającej odzyskaniu w wysokości 281 525 686,79 EUR. Republika Włoska przyznaje, że powinna jeszcze odzyskać kwotę w wysokości 229 437 086,19 EUR. Państwo to nie podjęło zatem, wszystkich środków niezbędnych do zastosowania się do decyzji jak wskazano w wyroku w sprawie C-99/02.

(¹) Dz.U. L 42, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 8 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-508/09)

(2010/C 24/78)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Zadra i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ze względu na to iż region Sardynii przyjął i stosuje uregulowanie dotyczące zatwierdzania odstępstw od systemu ochrony dzikiego ptactwa, które narusza warunki określone w art. 9 dyrektywy 79/409/EWG (¹), Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tego artykułu;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że uregulowanie przyjęte w regionie Sardynii jest niezgodne z wymogami określonymi w art. 9 dyrektywy 79/409/EWG.

Ustawa regionalna nr 2 z dnia 13 lutego 2004 r., która reguluje polowania na zasadzie odstępstwa, i dekrety 3/V z 2004 r. oraz 8/IV z 2006 r. przyjęte na podstawie tej ustawy, nie odpowiadają wymogom określonym w art. 9 dyrektywy, w zakresie w jakim:

— czasami zasięga się opinii organu naukowego, która jednak nie jest przestrzegana, jeżeli jest negatywna, a czasami nie wymaga się jej wcale;

— brak w nich odpowiedniego uzasadnienia (odnośnie do walorów chronionych poprzez polowania na zasadzie odstępstwa, niezbadania innych rozwiązań ani prawdopodobnych oczekiwanych rezultatów);

— brak w nich odpowiedniego systemu kontroli, który pozwoliłby sprawdzić, czy warunki, którym poddane jest odstępstwo, są przestrzegane, oraz zareagować w odpowiednim czasie;

— warunki, o których mowa w art. 9 ust. 2 dyrektywy, nie są przewidziane w ustawie i w konsekwencji nie są wymieniane w aktach wprowadzających odstępstwo.

Ustawa nr 2 z dnia 13 lutego 2004 r. została zmieniona ustawą regionalną nr 4 z dnia 11 maja 2006 r. Pomimo zmian ustawa nr 2 z dnia 13 lutego 2004 r., jak również dekret nr 2225/DecA/3 z dnia 30 stycznia 2009 r., przyjęty na podstawie wspomnianej ustawy, nie odpowiadają wymogom art. 9 dyrektywy, w zakresie w jakim:

— wprowadzenie obowiązku konsultacji z organem naukowym nie zapobiega przyjmowaniu aktów wprowadzających odstępstwo bez uzasadnienia ani przyjmowaniu takich aktów nawet bez opinii organu naukowego;

— ustawa regionalna 2/2004 ze zmianami nadal nie przewiduje, by indywidualne akty wprowadzające odstępstwa wymieniały warunki, o których mowa w art. 9 ust. 2 dyrektywy 79/409 (również dekret 2225 jest wadliwy pod tym względem).

(¹) Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochronny dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, s. 1)